

Szittyá Anita a Szívvel-Lélekkel:

Egy élet alkonyán...

*Erdőszélen áll egy kjs faház,
Sötétzöld fenyők őrzik a magányt.
Lágy szellő viszi a tavasz édes illatát,
A csendben egy kjsmadár éneklő vidám kjs dalát.*

*A verandán áll egy nyikorgó hintaszék,
Benne egy öregúr múlatja idejét.
Élete útján a nap már nyugovóra készül,
Ifjúsága elmúlt sok éven keresztül.*

*Mára már magányosan éldögél.
Társa hosszú pipája, amin mindig pöfékél.
Hűséges hozzá még jó öreg barátja:
Ott ül mellette őzbarna vizslája.*

*A csendet őrző bársonyos lombok,
Átengednek egy halk dallamot.
Ósi nóta az, mit diákok ajka hallat,
Az öregúr feláll, és mosolyogva hallgat.*

*Szíve elszáradt fáján új virág fakad.
Ifjúsága visszatér egy pillanat alatt.
A kjs szobába botorkál, egy doboz után kutat,
Benne rengeteg emlék mit gyűjtött a diákévek alatt.*

*Megsárgult fotón egy gyönyörű barna leány.
Kedves a mosolya, és szép kék szempár.
De ni' csak! A szobában egy hasonló kép,
Ugyanaz a szempár, de a hajat dér lepte rég'.*

*Ő volt élete egyetlen Szerelme.
Boldogan életek Ők együtt, megöregedve.
De a képkeret sarkán fekete szalag van átvetve.
Keserű könnycsepp csordul ki egy fehér keszkenőre.*

*Ez a készkenő volt Kedvesétől az első emléke.
Mily' boldogok voltak Ők meg a szép kis Tündérkéje...
De a feltámadt ifjúság tiszavirágként hervad el,
Hatalmas fáradtságot érez mélyen, odabenn...*

*A fejében csak az ősi nótát hallja.
Szeme egyre nehezebb, s fejét álomra hajtja...
...álmában mesebeli táj fogadja,
Erdő, mező, kispatak, s öreg vizslája csalogatja.*

*S ott van Ő rég' nem látott Kedvese,
Öröm könnyek között újra összeölelkezve...
Álma oly' szép, nem ébred fel többé soha.
Tündérkéjével marad boldogan, az Égi Paradicsomban.*

Sopron, 2005. június 7.